

цето му, той съ кротъкъ гласъ продума:

— Дремна ли си?

— Кажи, речи, — отвърна Павелъ.

— Пъкъ азъ се наспахъ.

Царка си намѣри работа изъ двора.

Тя бѣше тъй радостна, че дирѣше самотата да изпитва обаянието на преживѣното.

„Но ако той ни залови нѣкога“, — изпъкна ненадейна мисль въ нея. И тогазъ. . . И тогазъ, — си отвърна тя, — щу му намѣря цѣра.

Какъвъ бѣше тоя цѣръ, тя не се замисляше, ала нѣкаква вжтрѣшна сила се разливаше по цѣлата ѣ снага и тя чувствуваше, че е готова на всичко, когато биха ѣ заплашили онова, което спечели въ Павла,